

Η ευκλής ποιμαντορία του Διονυσίου Λήμνου (Ιωάννα-Ελπίδα Διαματάρη, Θεολόγος - ΜΑ Νομικής)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1PAI0I1>]

Η Λήμνος είναι ένας μικρός τόπος, μακριά από το Αθηνοκεντρικό κράτος με έμφαση στην πρωτογενή παραγωγή που στην πρώτη μεταπολεμική δεκαετία προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια της. Αγκάθι στην πυρωμένη από αγάπη καρδιά του Μητροπολίτου Διονυσίου, η φτώχεια. Ο ίδιος ή κατ' εντολήν του οι δύο βραχίονες του, ο π. Θεολόγος και ο π. Πολύκαρπος, επισκέπτονταν τους εμπερίστατους αδελφούς και χωρίς να γίνουν αντιληπτοί άφηναν στις πόρτες τους τρόφιμα, φάρμακα ή τα τόσο αναγκαία κάρβουνα προκειμένου να αντιμετωπιστεί η βαρυχειμωνιά στην εσχατιά αυτή του Αιγαίου.

Ο Μητροπολίτης Διονύσιος αποδεικνύεται με βάση τις μαρτυρίες όσων τον συναναστράφηκαν ένας ακούραστος διακονητής του πλησίον. Μετείχε στις χαρές και στις λύπες του ποιμνίου του. Εξασφάλιζε χάρη στην προσωπική επιρροή που ασκούσε στην κοινωνία του νησιού καλούς γάμους για τις ορφανές θυγατέρες και δαπανούσε τον προσωπικό του χρόνο αγκαλιάζοντας τις οικογένειες που είχαν χτυπηθεί από τον θάνατο. Μεταλαμπάδευε την διδασκαλία της Εκκλησίας μας για την πέραν του τάφου ζωήν και παρηγορούσε τους πενθούντες με όπλο ακατανίκητο τα κείμενα του Οικουμενικού Δασκάλου Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Τα πρώτα αξιοσημείωτα αποτελέσματα δεν άργησαν να γίνουν ορατά. Οι κόποι του απέφεραν με σταθερούς ρυθμούς καρπό ποιοτικό και ποσοτικό. Ανταμοιβή του η ορθοπραξία και η συνειδητή άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων από μέρους των Λημνίων. Ολοένα και περισσότεροι Χριστιανοί κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξης συνέρεαν στους Ναούς, μετείχαν στις Ιερές Ακολουθίες, εναπέθεταν στο πετραχήλι του πνευματικού τους πειρασμούς τους και προετοιμάζονταν εν προσευχή και μετανοία για την κορύφωση της ορθοδόξου βιοτής, τη συμμετοχή στα Άχραντα Μυστήρια.

Η Λήμνος όμως για τον Διονύσιο του έντονου ποιμαντικού έργου και της αέναης προσφοράς αποτέλεσε εκτός από τόπο προσευχής και τόπο συγγραφής. Η

ειδυλλιακή τοποθεσία του Επισκοπείου καταντίκρυ στο Αγιώνυμο Όρος της Θεοτόκου με τον ήλιο να βουτά στα καταγάλανα νερά του Ρωμείου Γυαλού ήταν η πηγή της έμπνευσής του όπως ο ίδιος είχε ομολογήσει. Στο Μητροπολιτικό Μέγαρο διέμενε με τα πνευματικά του αναστήματα, τους Αρχιμανδρίτες Θεολόγο και Πολύκαρπο και είχαν κατορθώσει να διάγουν βίο ασκητικό με πυκνό πρόγραμμα λατρευτικής ζωής και συνεχή προσευχή. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Αρχιμανδρίτης π. Ηλίας Μαστρογιαννόπουλος στο έργο του “Λήμνος, ένα νησί...” η προσευχή στη Λήμνο “έπλησίαζε τό άδιαλείπτως καί τό έν παντί”. Πολλές από τις μελέτες και τα έργα του γράφτηκαν κατά τη διάρκεια της Αρχιερατείας του στο νησί. Αντιπροσωπευτικά αναφέρουμε το “Κοντά στό άγροτόπαιδο” και το “Πιστοί άχρι θανάτου”.

Στις 3 Φεβρουαρίου του 1959 ο από Λήμνου Διονύσιος εξελέγη Μητροπολίτης Τρίκκης & Σταγών. Ως “κεραυνός εν αιθρία” μεταδόθηκε το νέο και οι Λημνιοί χαρακτήρισαν ως αποφράδα Τρίτη την ημέρα αυτή. Ο τοπικός τύπος των αμέσως επόμενων ημερών μακάριζε τους κατοίκους των Τρικάλων και αφού απαρίθμησε τις αρετές του Διονυσίου σημείωσε χαρακτηριστικά «Τώρα πλέον εΐμεθα όρφανοί”. Την λύπη των Λημνίων αποτύπωσε και ο ίδιος ο Μητροπολίτης Διονύσιος πολύ γλαφυρά λίγα χρόνια αργότερα στην πέμπτη παράγραφο της πνευματικής διαθήκης που άφησε προετοιμαζόμενος για την Άνω Ιερουσαλήμ. Αντιγράφουμε αυτολεξεί : «Άπό τους ιδιαζόντως άγαπητούς μου Λημνίους, τούς όποιους, ένψ άληθώς ήγάπων καί ήθελον έφ’ όρου ζωής να μένω ποιμενάρχης καί στοργικός των πατήρ, παρασυρθείς δυστυχώς, από τό ρεϋμα τοϋ ισχύοντος μεταθετοϋ, χωρίς ουδένα σοβαρόν λόγον, έγκατέλειψα καί έγενόμην οϋτω πρόξενος λύπης εις αυτούς καί πικρίας, ίσως δέ καί σκανδαλισμοϋ, ζητώ συγγνώμην. “Η άμαρτία μου ένώπιόν μου έστί διά παντός».

Η παρούσα δημοσίευση που βασίζεται κυρίως σε προφορικές μαρτυρίες Λημνίων, στόχο είχε να σκιαγραφήσει την προσωπικότητα και να αποτυπώσει το πολυσχιδές ποιμαντικό έργο του Επισκόπου Διονυσίου ως Μητροπολίτου Λήμνου. Σκόπιμα παραλήφθηκαν ενότητες που αφορούν τη δεκαετία που εγκαταβίωσε στην Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας στον Άθωνα, το διάστημα που παρέμεινε κρατούμενος σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία και την περίοδο της Αρχιερατείας του στην Ιερά Μητρόπολη Τρίκκης & Σταγών. Πεποίθηση της υπογράφουσας είναι πως το έργο του Μακαριστού Διονυσίου αποτέλεσε την βάση πάνω στην οποία οικοδομήθηκε η πνευματικότητα των κατοίκων της Λήμνου. Ακόμη και σήμερα, περισσότερα από 55 χρόνια μετά, συναντάς ανθρώπους που μιλούν με συγκίνηση και θαυμασμό, με δέος και ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο που τους δίδαξε αγάπη.

Διονυσίου Αρχιερέως αιωνία η μνήμη!